

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. Č.,** proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 2,** se sídlem Praha 2, Francouzská 19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2013, č. j. 8 A 81/2012 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 29. 6. 2012 k Městskému soudu v Praze žalobu, jíž se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného ve věci žádosti o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

[2] Městský soud v Praze nejdříve usnesením ze dne 24. 7. 2012, č. j. 8 A 81/2012 - 6, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000 Kč. Na uvedenou výzvu reagoval stěžovatel dne 2. 8. 2012 zasláním podání s žádostí o osvobození od soudních poplatků. Proto jej městský soud usnesením ze dne 6. 8. 2012 vyzval, aby ve lhůtě dvou týdnů stěžovatel doložil svou platební neschopnost prostřednictvím Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel na uvedenou výzvu nijak nereagoval, městský soud usnesením ze dne 14. 9. 2012, č. j. 8 A 81/2012 - 15, žádosti stěžovatele nevyhověl a tedy mu nepřiznal osvobození od soudních poplatků. Kasační stížnost stěžovatele směřující proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2012, č. j. 6 Ans 14/2012 - 11, jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 *in fine* zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), zamítl,

neboť se ztotožnil se způsobem, jakým městský soud posoudil předmětnou žádost stěžovatele.

[3] Následně Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 9. 2013, č. j. 8 A 81/2012 - 41, stěžovatele opět vyzval zaplacení soudního poplatku, a to ve lhůtě 10 dnů. Vzhledem ke skutečnosti, že takto stanovená lhůta marně uplynula, městský soud v záhlaví citovaným usnesením ze dne 10. 10. 2013 řízení podle § 9 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen zákon o soudních poplatcích“) ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[4] Stěžovatel napadl uvedené usnesení městského soudu podáním, kterým se domáhá jeho kasace. Své nesouhlasné stanovisko s výše předestřenými závěry městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti odůvodňuje především tím, že městský soud mu na zaplacení soudního poplatku poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu, ačkoliv městský soud věděl, že stěžovatel nakládá toliko s malými finančními prostředky a pokud i za této situace nevyhověl jeho žádosti, rozhodl „zjevně nezákonně“. V postupu městského soudu pak spatřuje i svévolné omezení jeho práva na svobodný přístup k informacím, pokud v řízení, kterým se domáhá jeho ochrany, po něm požadoval uhrazení soudního poplatku. Stěžovatel v kasační stížnosti nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., z textu podání i charakteru napadeného usnesení o zastavení řízení je lze dovodit, že namítá nezákonnost usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[5] V rámci přezkumu naplnění podmínek řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud v tomto případě netrval, s ohledem na specifický charakter napadeného usnesení městského soudu, na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Opačný postup by totiž znamenal jen další řetězení téhož problému a nebyl by v souladu se zásadou hospodárnosti řízení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publ. pod č. 486/2005 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz).

[6] Nejvyšší správní soud již opakovaně stěžovateli zdůraznil, že jeho názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti rozhodnutí ve věci osvobození od soudních poplatků, považuje za nesprávný. Soud zde odkazuje na svou rozhodovací praxi, např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 As 40/2004 – 97, podle které nejsou rozhodnutí o nepřiznání osvobození od soudních poplatků podřaditelná pod rozhodnutí podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. (rozhodnutí, jimiž se pouze upravuje vedení řízení), neboť tímto rozhodnutím se rozhoduje o podstatném procesním právu účastníka řízení.

[7] Kasační stížnost je tak podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, byť nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovatel ani není zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Stěžovatel kasační stížností brojí především proti tomu, že bylo řízení o jeho žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Jak bylo rekapitulováno výše, stěžovatel byl městským soudem řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku, byla mu stanovena jednak dvoutýdenní lhůta, jednak následně lhůta desetidenní pro zaplacení, a to za situace, kdy v důsledku stěžovatelem podané kasační stížnosti ze dne 18. 10. 2012 v mezidobí proběhlo i řízení o ní před Nejvyšším správním soudem, které vyústilo ve vydání citovaného

rozsudku ze dne 14. 11. 2012. Od první výzvy k zaplacení soudního poplatku až do vydání v záhlaví uvedeného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku tak uběhlo téměř 13 měsíců, přičemž po celou dobu si musel být stěžovatel vědom své poplatkové povinnosti, a to rovněž i díky své nadměrné procesní aktivitě v obdobných řízeních před Městským soudem v Praze. Námitka stěžovatele, že pro něj byly lhůty stanovené k zaplacení soudního poplatku příliš krátké, na tomto závěru nemůže nic změnit. V dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byly totiž za příliš krátké označovány spíše lhůty ještě výrazně kratší, jak ukazuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 2 Afs 44/2007 - 76, který za specifických okolností daného případu konstatoval, že třídenní lhůta byla nepřiměřeně krátkou. S ohledem na výše uvedené měl stěžovatel v nyní posuzovaném případě lhůtu fakticky nesrovnatelně delší. Stanovené lhůty proto nelze hodnotit jako nepřiměřeně krátké, a to ani v důsledku toho, že stěžovatel disponoval pouze malými finančními prostředky, jak připomíná v kasační stížnosti. Z chování stěžovatele (nejen) v průběhu tohoto řízení, ani z kasační stížnosti ostatně nevyplývá, že by jiná lhůta (např. jím požadované lhůta v délce „*ne kratší než 28 dnů*“) pro zaplacení soudního poplatku mohla něco změnit na stěžovatelově schopnosti i ochotě soudní poplatek zaplatit.

[9] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkami stěžovatele, kdy mu mělo být postupem městského soudu znemožněno žádat o poskytnutí informací, ačkoliv „*každá osoba je oprávněna požádat povinný subjekt kdykoliv o jakékoliv informace a stejně tak požádat i opětovně, když povinný subjekt informace neposkytne.*“ Judikatura Nejvyššího správního soudu sice setrvale vychází z toho, že široce pojatý svobodný přístup k informacím ve veřejné sféře je jednou z nejefektivnějších cest k transparenci veřejné moci, k její všestranné, účinné a kontinuální veřejné kontrole a jedním z nástrojů snižujících možnosti jejího zneužívání, a stěžovatel tak má plné právo takové spory vést. Nemůže se však jednat o přístup neomezený a nijak neregulovaný. Je totiž třeba brát v úvahu, že jeho uplatnění formou kverulantních, zjevně šikanózních či pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzujících, může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel samotného práva na svobodný přístup k informacím. „*Jedním z nástrojů, jak zabránit zneužívání tohoto práva, a tím i jeho diskreditaci v očích veřejnosti i orgánů veřejné moci, proto musí být i citlivá regulace nadužívání tohoto práva v případech výše uvedených. Taková regulace může se za určitých okolností dít i cestou výjimečného odepření práva na osvobození od soudních poplatků.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 – 66, publ. pod č. 2601/2012 Sb. NSS).

[10] Výtky stěžovatele, že městský soud považuje „*judikáty za trhací kalendář*“, stejně jako další stěžovatelovy výtky, odkazy na neexistující řízení před rozšířeným senátem (*„3 As 125/12*“) nebo námitky, které nabývají charakteru stručných a místy nesrozumitelných příkazů či pokynů, nejsou vůbec způsobilé k tomu, aby byly jakkoliv samostatně posouzeny.

[11] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou ze shora uvedených důvodů zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení

úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu